

POSTANOWIENIE

17 lutego 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Adam Doliwa

na posiedzeniu niejawnym 17 lutego 2026 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa M.B.
przeciwko T. spółce akcyjnej we W.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej M.B.
od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu
z 3 sierpnia 2023 r., II Ca 2423/22,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powódki na rzecz pozwanej 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego postanowienia powódce do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powódka, M.B., wywiodła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu z 3 sierpnia 2023 r., wydanego w sprawie przeciwko T. spółce akcyjnej we W. o zapłatę.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżąca wskazała na oczywistą zasadność skargi, polegającą na „zaniechaniu bezwzględnemu obowiązkowi przekazywania organowi egzekucyjnemu środków „trzeciodłużnika” –

zgodnie z art. 896 § 1 pkt 2 k.p.c. w sytuacji, gdy brak jest okoliczności uzasadniających odmowę wypłaty środków”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi – bez pogłębionej analizy i juredycznych dociekań – w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie z uwagi na kwalifikowany charakter naruszenia przepisów prawa. Przyczyna przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, jaką jest jej oczywista zasadność, może dotyczyć jedynie przepisów prawa niepodlegających różnej wykładni i niepozostawiających sądowi swobody oceny. Chodzi przy tym o wykładnię w oczywisty, dostrzegalny już *prima facie* sposób, sprzeczną z jednolitą i ugruntowaną wykładnią skonkretyzowanego przepisu, przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa (zob. m.in. postanowienia SN: z 21 maja 2025 r., I CSK 558/24; z 26 marca 2025 r., I CSK 3537/23; z 30 stycznia 2025 r., I CSK 3814/23; z 31 grudnia 2024 r., I CSK 1853/23; z 20 listopada 2024 r., I CSK 2892/23; z 14 września 2023 r., I CSK 518/23; z 27 lipca 2023 r., I CSK 5328/22).

Analiza skargi kasacyjnej prowadzi do wniosku, że przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nie została spełniona. Powódka pod pozorem oczywistej zasadności w istocie pyta o trafność stanowiska Sądu Okręgowego wyrażonego w związku z rozstrzygnięciem tej konkretnej sprawy. Przedstawiła wyłącznie własne stanowisko, polemizując z niekorzystnym dla niego rozstrzygnięciem Sądu drugiej instancji.

Podstawami skargi kasacyjnej nie mogą być objęte zarzuty błędnych ustaleń faktycznych i oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.), więc nie można z odwołaniem się do nich kreować zagadnienia prawnego opartego na założeniu, że

w rzeczywistości miał miejsce stan faktyczny inny, niż ustalony przez sądy obu instancji, czyli inny, niż stanowiący podstawę rozstrzygnięcia.

Nie jest rzeczą Sadu Najwyższego ustalanie stanu faktycznego i dopuszczanie w sprawie nowych dowodów. Skarżąca błędnie traktuje skargę kasacyjną jako trzecią instancję odwoławczą. Znamienne, że sądy obu instancji wyczerpująco i wnikliwie odniosły się do charakteru egzekucji przekształconej spółki oraz wymaganych dokumentów do dokonania wpisu w księgach wieczystych.

Nie ma racji skarżąca, bowiem zajęcie wierzytelności zgodnie z przepisami procedury cywilnej oznacza, że z chwilą doręczenia zawiadomienia o zajęciu dłużnikowi zajętej wierzytelności dłużnikowi egzekwowanemu nie wolno odbierać żadnego świadczenia ani rozporządzać zajętą wierzytelnością, a dłużnik wierzytelności zajętej nie może uiścić należnego świadczenia do rąk dłużnika egzekwowanego, lecz powinien je złożyć organowi egzekucyjnemu (art. 896 § 1 k.p.c.). Dłużnik zajętej wierzytelności traci zatem prawo rozporządzenia nią na rzecz dłużnika egzekwowanego, wierzyciel zajętej wierzytelności (dłużnik egzekwowany) traci uprawnienie do żądania od swojego dłużnika świadczenia będącego przedmiotem zajęcia, a odpowiadający temu uprawnieniu obowiązek świadczenia ulega przekształceniu. Dłużnik zajętej wierzytelności nie ma bowiem obowiązku świadczenia na rzecz wierzyciela (dłużnika egzekwowanego), ale na rzecz organu egzekucyjnego, z którym wiąże go stosunek procesowy w ramach egzekucji sądowej (zob. wyrok SN z 18 grudnia 2018 r., IV CSK 456/17).

Sąd Najwyższy uznał, że nie ma innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w szczególności w postaci nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

Z tej przyczyny Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania. O kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zaś na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 i § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Adam Doliwa

(P.H.)

[a.ł]